

Fotografia unui concert subiectiv...

de *Daniel Maftai* De foarte multe ori ne dorim a face “altceva”, a tr?i “altceva”, a cunoa?te o experien?? care transcende dincolo de normalul unui monoton uzual, de a vedea imagini din lumea de dincolo de proprii ochi, de propriile atingeri ?i limite.(...) O experien?? care încetul cu încetul a devenit una subiectiv?, pentru suflet, pentru alimentarea propriilor mul?umiri fa?? de sine, a început cu un film coreean – hazardant ar spune unii, argumentat a? spune eu, tocmai pentru ca unele lucruri nu pot fi cuprinse ?i nici cuantificabile. A te reg?si într-un univers din care sim?i c? ai f?cut parte alt?dat?, dar atât de dep?rtat de tine, na?te o tulburare stranie, ca un izbuc de întreb?ri din care se desprinde una: Oare nu am f?cut ?i eu parte alt?dat?, în trecut, dintr-o astfel de lume? Ini?ial nu po?i spune c? te reg?se?ti într-un trend coreean. A spune ca un asemenea lucru e un gest de superficialitate, de hazard. Po?i îns? s? te reg?se?ti în comportamente, în mod de via??, în bun sim?, în abord?ri inteligente, pline de pasiune, de sentiment curat, neconvertit la nulitate – pentru o minte ra?ional-asumativ? toate aceste expresii demne ale vie?ii ?i altele asem?n?toare nu pot decât a fi însu?ite. Ele se întrupeaz? în personaje ce pot fi modele cu adev?rat demne de urmat. Doar astfel te reg?se?ti în spiritul coreean... Iar cum distan?a fizic? dintre mine ?i o astfel de lume pare a fi mai imens? decât propria dezirabilitate ar concepe-o, nu r?mâne decât calea cunoa?terii prin art?, care pare a fi singura ce învinge distan?a, sub toate formele ei. Aici apare filmul, muzica, pictura, lectura. O cunoa?tere ce are neap?rat? nevoie de intermediari ?i renun?? în mare parte la empirism.

Un moment rupt din „altceva” – f?r? a avea preten?ia ca sentimentul s?-mi fie împ?rt??it în vreun fel. Îmi asum subiectivitatea lui. Iar modul de abordare este unul cumulativ, luat ca întreg, pentru c? nu-l pot desprinde tehnic în p?r?i componente. (...)

A merge pentru prima dat? la un concert de muzic? tradi?ional? coreean? îmbinat? cu cea simfonic? na?te ceva emo?ii – emo?iile necunoscutului, dar ?i a unui imperativ cognitiv. Având în spate un fond alimentat (de vreun an ?i ceva) de interesul crescând pentru o cultur? nou?, nu am gândit înainte de a cump?ra un bilet, cu toate c? pasiunea mi-a fost fundamentat? ra?ional în prealabil. Am reg?sit în acest „moment” (nu vreau s?-l numesc concert) acelea?i imagini, transpuse în sunet, ale durerilor ?i bucuriilor v?zute în filmele coreene – nimic extraordinar în forma lor, ci doar în fond.

Pansori Poate doar aparițiile „exotice” a unor hanbok-uri colorate mi-au furat privirea – în rest puteam să stau cu ochii închiși pentru a-mi vedea personajele din filme, animate de sentimente nobile în definiția unui „fel”, cu urcăturile lor, dar și cu suferințele jelite, în ritmul viilor armonizate de un instrument vechi coreean sau de o voce ce cântă o poveste de demult în care recunosc cuvinte esențiale ca „tat?”, „mam?”, „bunic”. Un moment de hazard – prin care omul sfîșie locul. Dirijorul, în periplul său, a avut grija de a ne stârni interesul și de a ne face să zămbim; de a ne arăta o altă față interculturală prin invitația la dans, pe muzici cunoscute, a doamnelor din sală, sau prin înmânarea baghetei sale unei fetițe ce i-a păstrat locul cu succes. Iar când un om străin de propriile tale pământuri își adresează câteva cuvinte în limba ta, iar tu îl saluți în limba sa, se creează automat o comunicare dincolo de cuvinte la care publicul a reacționat așa cum a fost cuviincios să o facă. Un moment de „liniște” – nimic extraordinar sau aparent senzațional. Asta am simțit cu ceva zile în urmă: nicidecum exogen-fenomenal, dar mai mult decât un început. Poate nu am descoperit încă, dar cred că liniștea creează excepționalul - nu o liniște mută, ci una grăitoare pentru propriul sine, pentru propriile năzuințe, ce creionează fericire. Un „altceva” ce m-a liniștit pentru câteva zile, care mi-a sporit dorințele de a face un următor pas pentru a-mi îndeplini un mic vis. (...) E prea mult spus? Ce știi tu, cititorule, care nu trăiești deopotrivă cu mintea și cu sufletul lucrurile mărunte și aparent neînsemnate? **Arirang**

Relatari

din presa puteti citi aici: [Relaxare si extaz sub bagheta dirijorului coreean Minseok Kang](#) O
primavara frumoasa tuturor!^^